

A puszta nyáron

Korán megjött a nyár. A puszta fölött izzott a levegő. Megsárgult fűtenger ameddig csak a szem ellátott. A laposokon víz csillogott, de a békák nem brekegtek, inkább behúzódtak a nádasok hűvöse alá. Egy széles kőkeményre száradt földes út kanyargott a rétek között. Ott ahol a szikes tavak vizei tavasszal tengerré szélesedtek, és megvadult árként ontották vizüket Szöged városa felé, egy rönkfákból ácsolt, erős híd dacolt az árral. Régóta itt volt már, nem tudta senki hogy mikor, és ki által épült. Vastag korlátjait még gondosan meg is faragták, mert hogy jeles, komoly út vezetett át rajta. Félegyháza városát kötötte össze Halas városával. Közte csak füves pusztákat, zsombékos vadvizeket, rekettyés lápokat rejtett e táj. A híd mellett egy öreg kő feszület mohás keresztje, majd egy szél által összehordott dombocska, azon egy görbére sikeredett, vert falú tanya terpeszkedet, nádfedelével a puszta fölé magasodva. Kovács lakott benne, igazi derék ember. Legfőképpen lovat patkolt, megjavította az itt elhaladó utasember szekerét, míg az megpihent az átellenben meglapuló csárda ivójában. De ebben a melegben nem járt erre a madár sem. A mi kovácsmesterünk átballagott hát a kis csárdába, hogy ott elbeszélgessen, elüsse az időt. Ez az épület is nádas volt, ugyancsak görbe, agyagból vert falakkal. Egy helyiségből állt az ivó rész. Szabadkéményes nyitott konyha füstöl sötét falakkal, láncon lógó öntöttvas bográcscsal. Ritkán volt már betérő vendég, ezért a mi kocsmárosunk kint üldögélt az eperfa alatti hűvösön. Egy igen nyagda asztal két lócával hívogatta az arra járó. A lógó bajuszú kovácsmester leült a szemközti padra. Ivott egy kortyot a már odakészített, pincehús borból. Kissé elmélázva, végig tekintett a végtelen pusztaságon: „mán tavasz úta nem esött!” Jelentette ki, s megtörölte az izzadó homlokát. „Hát má nem is fog ezön a nyáron, aszongya a Gazsi, me mélyre vackónak az ürgék!” A Gazsi az öreg cigány volt aki hol itt, hol ott tűnt fel a pusztába, és ürgét öntött. „Osztán, má nem gyűnnek a legényök sé, me másé lössz a puszta eztán.” Gyurka a kocsmáros ezen aztán elgondolkozott. „Mönnék én is, de hova?

Pézöm az nincs, csak ez itt” -bólintott a naptól fölégett kopasz fejével, a megkopott csárdára. „Mán szögénylegény sé gyün erre, ha má nincs barom a pusztán.” Ezen megint jó elgondolkodtak, telt az idő egyikük sem szólt, mert hát nem volt mit mondani. Remegett a fölhevült levegő, összeolvadt az ég alja a végtelen pusztaság fűtengerével. A híd felől por szállott föl az agyagos útról, pedig szél nem fújt, még amolyan forgó sem amelyben a puszták boszorkányai keringőznek. Akkor már mindketten arra néztek, amint a porból előbukkantak a nagy ponyvás ekhó szekerek. Kemény arcú a melegben is magas prém sapkát viselő férfiak ültek a bakon. A ponyva mögül kíváncsi gyermek fejek leselkedtek. Kocsik oldalán mindenféle edények lógtak, a kocsikat kitikkadt barmok követték, amelyet lóhátas ifjak kísértek. Loncos kutyák szaladtak körbe, kedvetlenül föl-föl ugatva. Jegenyefák alatt a víz szélénél megállt a konvoj, a szomjas állatok mohón itták a langyos vizet. A gyermek és asszony nép is lekászálódott a kocsikról, az idegenes ruházatú emberek furcsa tájszólással bírtak. Úgy, hogy volt min álmélnodni a hűvösön borozgató két emberünknek. Akkor az egyik magas, egyenes járású idősebb ember, ostorral kezében elindult feléjük. „Dicsértessék a Jézus Krisztus!” - köszönt oda nekik.

Ezek még a csodálkozásukban visszaköszönni is elfelejtettek. De az idegen nem zavartatta magát. „Mög tunnák a Kegyelmedék mondani, hogy messze van é a Szentlászlói puszta?” Erre aztán mindketten egyszerre intettek a tanya mögötti rónaságba, „hát ez lönne az”-mutattak körbe. A jázságbú gyüttünk, oszt jó elfáradtunk, mög ezök a szögény állatok is” -folytatta a jövevény. „Szölösi István a nevem, az mög a családom” -mutatott az egyik szekér felé. „Ha az Isten is úgy akarja, égyelőre itt maradunk, ezön a pusztán.” Erre a kocsmárosunk is kitérte az ivó ajtaját, a kovácsmester is szaporán megindult a műhely felé, „me ezzel a sok lúval még munka lösz” -állapította meg meglegedve. A derék Jászok meg maradtak, még ma is itt vannak, a kovácsműhely az még ma is megvan a dombocska tetején, a Rákóczi utcán, de a csárda sajnos két éve már, hogy leégett.

Írta: Nagy Endre.